

מתדבר

1. מכתבים מבעל הלשם, מכתב א', עמ' רמ מעין משה, הרב שץ, תשע"א

וזהו הטעם, מה שאסור לחשוב באין סוף יתברך שמו: כי מילת 'אין סוף' ענינו הוא, שהוא בלתי גבול ובלתי תכלית ואין חוץ ממנו כלל, ואם כן אי אפשר לחשוב בו, כי המחשבה הוא מראה בעצמו כאילו שהוא חוץ ממנו חס וחלילה, ובא"ס אין שום חוץ ממנו כלל

2. תורת משה על דברים - פרק י פסוק א-יא

כמו שאמרו ז"ל (עיין תנחומא בחוקותי ג) משנברא העולם נתאווה הקב"ה שתהיה לו דירה בתחתונים, שהוא בשום לב שלא אמרו דירה על הארץ כי אם בתחתונים שהוא בבני האדם כי היכל ה' המה, כי מאז נברא העולם היה לתכלית תאוותו זאת.

3. שמנה פרקים להרמב"ם - פרק ה

צריך לאדם... שישים לנגד עיניו תמיד תכלית אחת, והיא השגת השם יתברך כפי יכולת האדם לדעת אותו, וישים פעולותיו כולן, תנועותיו, מנוחותיו וכל דבריו, מביאים לזו התכלית, עד שלא יהיה בפעולותיו דבר מפועל ההבל, רצוני לומר, פועל שלא יביא אל זאת התכלית. שישים הכונה באכילתו, בשתיתו, משגלו, שנתו, יקיצתו, תנועתו ומנוחתו בבריאות גופו... לקנות החכמות ולקנות מעלות המדות ומעלות השכליות, עד שיגיע לתכלית ההיא... שישגיג וידע מהשם יתברך מה שאפשר לדעתו:

3א. ספר השל"ה הקדוש - ספר שמות - פרשת וארא תורה אור

בראשית נבואתו טירון היה בנבואה, ואחר כך עלה להיות נקרא אלהים. ונעשה אלהים שישפיע בו יהו"ה שהוא גדול מאלהים, וכביכול משה נעשה אלהים ובו עבר יהו"ה.

3ב. בינה לעיתים - חלק א - דרוש ג ליום ב של סוכות

וזה כי משה היה חפץ להשיג את המהות עצמו, כאמרו הראני נא את כבודך.

4. פנקסי הראי"ה - חלק רביעי / פנקס הדפים א / סו

וכבר אמר גם הרמב"ם שאין מצוי אמת מבלעדיו, ובידיעת עצמו ידע את הכל. אבל ההשכלה העכורה של האדם, וביותר הרצון העכור, הרוצה בדברים של תוהו ושל חסרון, זהו בעצם חסרון והעדר, שאין חסרון ושליה שום דבר מצוי, כ"א חוסר הויה.

4א. עין איה א פרק ג, יב

הקב"ה יודע את כל הנמצאים בידיעת עצמו, מפני שאין שום מציאות לנמצאים בשום תואר ואופן רק מפני שהוא ית' הוא סבה להם, ע"כ יודע הוא בידיעת עצמו את הכל.

5. רש"י על שמות פרק לג פסוק ט

וְדָבַר עִם מֹשֶׁה - ... הקול מדבר בינו לבין עצמו וההדיוט שומע מאליו

5א. רש"י לבמדבר ז פט

מְדַבֵּר - כמו מתדבר כבודו של מעלה לומר כן. מדבר בינו לבין עצמו ומשה שומע מאליו

6. כוזרי מאמר רביעי, א-לא

ויש שהיו קוראים ליחס שבין בני ישראל ובין האלוה ולקשר אשר ביניהם - ד', שעל דרך זו נאמר 'הלוא משנאיך ד' אשנאי, ואויבי ד', והכוונה לאויבי עם ד'

7. מורה נבוכים - חלק ג פרק נב

אין ישיבת האדם ותנועתו ועסקיו והוא לבדו בביתו - כישיבתו ותנועתו ועסקיו והוא לפני מלך גדול, ולא דיבורו והרחבת פיו כרצונו והוא עם אנשי ביתו וקרוביו כדיבורו במושב המלך. ומפני זה מי שיבחר בשלמות האנושי ושיהיה איש האילוקים באמת - יעור משנתו וידע שהמלך הגדול המחופף עליו והדבק עמו תמיד הוא גדול מכל מלך בשר ודם, ואילו היה דוד ושלמה; והמלך ההוא הדבק המחופף, הוא השכל השופע עלינו, שהוא הדיבוק אשר בינינו ובין האלוה ית'. וכמו שאנחנו השגנוהו באור ההוא אשר השפיע עלינו - כאמרו, "באורך נראה אור" - כן באור ההוא בעצמו הוא משקיף עלינו, ובעבורו הוא תמיד עמנו, משקיף ורואה, "אם יסתר איש במסתרים, ואני לא אראנו?" - והבן זה מאד.

7א. ספר עקידת יצחק - שער מד

כשנדבר על דרך התורה ולשונה, כי המלך הגדול ההוא הוא מלך המלכים הקב"ה

8. ספר דעת ותבונה למוהרי"ח - פתיחה שלישית

צריך אתה לדעת שהאין סוף יודע את עצמו בידיעה שאינה חוץ ממנו, אלא הוא ידיעתו, וידיעתו הוא עצמו, וכיון שהוא יודע ומכיר את עצמו יודע כל הנמצאות, שהרי הכל נמצא מאמיתת עצמותו... ולא נתחדש לו שום ידיעה בהתחדש הנמצאות, כי הוא יודע אותם קודם היותם, כידיעתו אותם אחר היותם.

9. מדרש רבה שיר השירים פרשה ה פסקה ג

כל אשר דבר ה' נעשה ונשמע' - רבי ינאי אמר: תאומתי. כביכול לא אני גדול ממנה ולא היא גדולה ממני.

10. אורות הקודש ב / עמוד שצז

הנתיבה המדעית מבררת, שההבדל שבין האלהים והעולם תלוי הוא רק בדעה והשגה וארחות החיים. כל מה שהדעה מתעלה, מתקרב האדם והעולם לגודל האלהי, וברוממותו העליונה של האדם והכרתו הגמורה מוצא הוא שהכל הוא כלול באלהים, והעצמיות הפרטית של כל פרט מפרטי ההויה איננו כי אם התגלות אלהות, הזורחת בגוונים שונים לפנינו, ולפי זה כל האושר האלהי הלא הוא אושר של הכל.

11. המדרש 'אלה אזכרה' בתוך אוצר המדרשים לאייזנשטיין עמוד 441

ואחריו הוציאו את רבי עקיבא בן יוסף הדורש כתרי אותיות ומגלה פנים בתורה כמו שנמסרו למשה מסיני... וסרקו את בשרו במסרקות של ברזל, ובכל סריקה וסריקה שהיו סורקין היה אומר ר"ע צדיק הוא ה' הצור תמים פעלו כי כל דרכיו משפט, אל אמונה ואין עול צדיק וישר הוא, יצתה בת קול ואמרה אשריך ר' עקיבא שהיית צדיק וישר ויצאה נשמתך בצדיק וישר. וכשנפטר בא אליהו הנביא זכור לטוב ונטלו על כתפו ונשאו חמש פרסאות... ואח"כ קברוהו באותה מערה. וביום שלמחרתו נטלו אליהו ז"ל והביאו בישיבה של מעלה לדרוש שם בכתרי אותיות והיו מתקבצות כל הנשמות של הצדיקים וחסידים לשמוע מדרשותיו.